

ROK MODLITBY 2024

NAUČ NÁS MODLIŤ SA... č.4

Spoločná modlitba v kostole

alebo

*prečo je dôležité modliť sa ako spoločenstvo
a ako to posilňuje našu vieru*

Kresťanstvo prekonáva individualizmus – pozýva vytvárať spoločenstvo. Jednou z foriem je liturgická modlitba. Spoločná modlitba je dôležitá – ako hovorí pápež František. Aj napriek tomu, že vznikajú rôzne spirituality, kde si niekto povie: nepotrebujem ísť do kostola, nepotrebujem sa modliť s druhými, viem sa lepšie sústrediť a prežívať vzťah s Bohom v prírode.

Sú dva extrémny.

Prvý extrém je, že ideme do kostola, zúčastníme sa spoločnej modlitby, ale tým akoby to pre nás končilo. Svätý Otec hovorí, že ten, ktorý sa modlil v spoločenstve, na liturgickom slávení, nutne musí pokračovať ďalej vo svojom srdci. Malo by to byť na nás vidieť, cítiť, malo by to prejsť do toho rodinného spoločenstva, v ktorom žijeme.

Druhý extrém je, že nepociťujeme potrebu a nechceme sa modliť v spoločenstve Cirkvi, my si to vybavíme sami.

Ideálne je spojenie týchto dvoch prejavov.

Niekedy sa ľudia pýtajú, či je platná svätá omša, keď ju pozerajú v televízore. Nie je platná. Ak môžeme ísť do kostola a nejdeme, nie je platná. A keď nemôžeme ísť, napr. pre chorobu, nemáme vtedy povinnosť ísť do kostola, lebo zdravie je dôležitejšie, teda nemáme hriech, keď nie sme v kostole. Ale ani vtedy nie je platná, ale môže nám pomôcť, aby sme sa naplnili tým, čo nám Boh ponúka vo svojom slove a aby sme aspoň takto otvorili srdce pre to, aby sme

potom pokračovali modliť sa vo svojej rodine. Tiež je to príležitosť, že nám Boh do nášho otvoreného srdca dá tie milosti, ktoré by sme mohli získať v kostole, keby sme mohli ísť.

Liturgia je teda veľmi dôležitá, ale zároveň je dôležité uvedomiť si, že to nie je cieľ. Je to prostriedok, ktorý nám Kristus ponúka na to, aby sme prišli k cieľu. A čo je cieľom? – hovorí Svätý Otec – cieľom všetkých týchto modlitieb, aj liturgických, aj osobných je jedna, jediná vec. Je to revolúcia, o ktorej píše sv. Pavol v Liste Rimanom: *pre Božie milosrdenstvo vás prosím, aby ste svoje telá prinášali ako živú, svätú, Bohu milú obeť...* (12, 1). Teda priniesť sám seba, svoj život, svoje srdce, svoje vzťahy – to je cieľom. Milovať Boha, seba a blížneho.

Teda, aj keby nám cesty milosti chýbali, nikdy nám nebude chýbať milosť, ak budeme mať pre ňu otvorené srdce. Pápež František pokračuje: *Sme povolaní k tomu, aby sa náš život stal kultom Boha (bohoslужbou), ale to sa nemôže uskutočniť bez modlitby, predovšetkým liturgickej modlitby. Nech nám všetkým táto myšlienka pomôže, keď ideme v nedeľu na svätú omšu: idem sa modliť v spoločenstve, idem sa modliť s Kristom, ktorý je prítomný. Keď napríklad ideme na slávenie krstu, je tam prítomný Kristus, ktorý krstí. A to nie je len rečový zvrat. Kristus je prítomný a v liturgii sa modlíš s Kristom, ktorý je po tvojom boku.*

O ďalšom aspekte významu spoločnej modlitby v kostole hovorí Pápež František v jednej zo svojich katechéz o modlitbe. *Naša modlitba je vždy modlitbou celej Cirkvi. Teda nielen nás, ktorí sme v kostole, ale sú do nej zahrnutí ľudia na celom svete. Okrem nich sa spájame s tými, ktorí už sú v nebi, ktorých prosíme o pomoc a oni sa – ako dobrí bratia a sestry – o nás starajú a vyprosujú nám Božie požehnanie. A to získame iba vtedy, ak máme preň otvorené srdce. A spájame sa aj s tými, ktorí sú ešte v očistci. Im vyprosujeme Božie milosrdenstvo. Ale aj oni sa za nás modlia a prosia Pána, aby nám pomohol tak žiť, aby sme nemuseli očisťovať svoju lásku v očistci, aby sme ju prečisťovali životom, naplneným láskou k blížnym.*

Prežívanie modlitby v každodennom živote

alebo

***ako si nájsť čas na modlitbu počas bežného dňa
a prepojiť ju s každodennými činnosťami***

Zrejme každému z nás už prišla myšlienka: *dobré sa modlím? Modlím sa dosť? Nemal by som sa z toho spovedať?*

Človek, keď je mladý, má veľa všelijakých povinností a záujmov, takže nájsť si čas na modlitbu môže byť niekedy problém. V starobe zas, keď už človek nevládze toľko pracovať, modlitba neraz vyplní čas nočných bdení, či oddychu počas dňa. No občas pritom zdriemne...

Stále však je v nás niečo, čo nás vedie pozeráť na modlitbu z pohľadu **koľko**. Koľko by sme sa mali modliť – ako dlho, ako veľa a koľko ktorých modlitieb.

V súvislosti s danou témou by som vám chcel ponúknuť zamyslenie o tom, že modlitba by nemala byť v súvisi s tým, že koľko, ale, **čo to s nami robí**.

Častokrát si povieme: *poprosím Pána Boha o pomoc, keď niečo potrebujem*. My prosíme a je to dobre. Tá modlitba má veľký význam. Duchovní autori, a v konečnom dôsledku aj samotné Sväté Písmo nás však učia, že modlitba má premieňať najmä nás. Ani nie tak to, čo žijeme, ale nás. Naše srdce, náš pohľad na danú situáciu.

Takže modlitba ani nie je tak o čase a množstve ako skôr o tom, čo to prináša do môjho srdca, do môjho prežívania. Ak to prinesie pokoj, odovzdanosť a dôveru v Boha, tak dobrá modlitba je aj jedna veta: *Pane Bože, viac ti neviem teraz dať, nevládzem*. Alebo, ako hovorí jeden duchovný autor, aj to je modlitba, keď poviem: *Pane Bože, dnes som na Teba nemal čas*. Je to o úprimnosti, v ktorej pred Bohom vyznáme svoju malosť, svoju slabosť a zároveň svoju odovzdanosť. To je jedna oblasť.

Druhá oblasť, na ktorú chcem poukázať, je vyjadrená v Katechizme katolíckej Cirkvi. Je to kniha, ktorú často spomína aj pápež František. My všeobecne vieme, čo sa smie a čo nie. No práve

Katechizmus hovorí o hĺbke toho, čo má byť našim kresťanským životom a teda aj o modlitbe. Hovorí, že najvznešenejšia modlitba je v spoločenstve Cirkvi. Je to na prvom mieste liturgia svätej omše a hneď po nej liturgia hodín (breviár). Ale aj osobná modlitba má veľký význam. Je tam aj jedna nádherná myšlienka, ktorá hovorí o tom, že Boží Duch je nám daný v každom čase každého dňa aby vzbudil v nás modlitbu. V každom čase, v každej chvíli dňa. Dá sa to? Je to vôbec možné? Sú chvíle, kedy sa nevieme, nevládzeme modliť.

Keď som nad tým uvažoval, pochopil som, že to nie je o čase. Že tá prítomná chvíľa nemusí byť **hneď**. My neraz až po čase zistíme, že to, čo sme prežili, čo sa nám stalo, načo to vlastne bolo dobré. Vynára sa mi v mysli postava Jozefa, ktorého bratia predali do egyptského otroctva. A Pán Boh až po rokoch utrpenia – a nie malého – premenil toto zlo bratov na ich záchranu. Jozef určite nad tým veľa premýšľal a určite s tým nebol stotožnený a určite to Bohu aj vyčítal. V tomto zmysle sa aj naše výčitky, či otázky, ktoré kladieme Bohu, môžu stávať tiež modlitbou. Určite to poznáme aj sami. Koľkokrát kladieme cez deň otázky možno sebe, možno Bohu: prečo? A nevieme na ne odpovedať. Ale tým sa modlíme, keď sa pýtame, keď hľadáme. Keď sme otvorení. Vtedy k nám prichádza Boží Duch a pomáha nám to prijať, tú danú situáciu. Pomáha nám prijať čas, ktorý je potrebný na to, aby nám Pán Boh dal silu pocítiť a možno aj pochopiť, prečo sme prežívali tie dané situácie, ktoré naplňajú náš život.

To sú dve myšlienky, ktoré ma naplňali pri uvažovaní nad danou témou o každodennej modlitbe a ktoré ponúkam aj vám, aby sme lepšie pochopili, ako je možné prepojiť modlitbu s každodennými činnosťami bežného dňa.